

“मीठे बच्चे – मुखमा मुहलरा राख (नबोल) अर्थात् आफ्नो शान्ति स्वधर्ममा स्थित भयौ भने मायाले केही पनि गर्न सक्दैन । ”

प्रश्न:- एक शिवबाबा नै भोलानाथ हुनुहुन्छ, अरु कोही पनि भोलानाथ हुन सक्दैन- किन?

उत्तर:- किनकि एक शिवबाबा नै हुनुहुन्छ, जसको आफ्नो लागि कुनै पनि इच्छा छैन। उहाँ आएर बच्चाहरूको सेवाधारी बन्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई मायाको गुलामीबाट छुटाउनु हुन्छ। हरेक बच्चाहरूलाई आफू समान मास्टर जानसागर बनाउनुहुन्छ। ज्ञान रत्नहरूले झोली भर्नुहुन्छ। यस्तो निष्काम सेवाधारी अरु कोही हुन सक्दैन। त्यसैले एक शिवबाबालाई नै भोलानाथ भनिन्छ।

गीत:- भोलानाथ से निराला...

ओम् शान्ति । भक्तिमार्गमा जो यहाँ थिए, उनीहरू यस्ता थिए भनेर महिमा गाउँछन्। जो यहाँ छन्, उनीहरूलाई यस्ता छन् भनिन्छ। शरीर छोडेर गएपछि भन्दछन् यस्ता थिए। अवश्य परमात्माको पनि महिमा गर्छन्। नत्र महिमा किन हुन्थ्यो? अहिले प्राक्टिकलमा यहाँ हुनुहुन्छ। सबै भक्तहरूको भगवान् एक हुनुहुन्छ। भक्तहरूको रक्षक वा भक्तहरूलाई सद्गति दिनेवाला, उहाँलाई नै जादुगर भनिन्छ। सबैको सद्गतिदाता भनेर महिमा पनि गाइन्छ। सबैलाई सद्गति अहिले मिल्छ। नम्बरवार जो विविध धर्म भएका मानिस छन् अवश्य पनि सबैलाई गति-सद्गति दिनुहुन्छ। सबै मानिसहरू अवश्य मुक्तिधाममा जान्छन्। फेरि सतोप्रधानमा आउँछन्। नम्बरवार नै त आउँछन् नि। पहिले देवताहरू, फेरि क्षत्रिय, फेरि वैश्य... आउँछन्। वर्ण अवश्य बदलिन्छ। कोही राम्रो काम गरेर जान्छन् भने उनीहरूको महिमा गरिन्छ। त्यो त अल्पकालको लागि महिमा चल्छ किनभने बच्चाहरूलाई थाहा छ- विनाश नजिकै छ। सबैभन्दा बढी महिमा उनीहरूको हुन्छ जो सुरु-सुरुमा आउँछन्। भक्तिमार्गमा पहिले-पहिले शिवबाबाको नै पूजा सुरु हुन्छ। अहिले बाबा यहाँ आएर जानुहुन्छ। उहाँको गायन-पूजन फेरि भक्तिमार्गमा हुन्छ। सत्ययुगमा त भक्ति हुँदैन। उनीहरूलाई यो पनि थाहा हुँदैन- पहिले के थियो अथवा सत्ययुगपछि त्रेता हुन्छ। यसमा बुद्धिद्वारा काम लिनु पर्ने हुन्छ। भक्तिमार्ग द्वापर देखि सुरु हुन्छ। जो बुद्धिमान बच्चाहरू छन् उनीहरूले राम्ररी बुझ्न सक्छन्। उनलाई ज्ञान कण्ठ हुन्छ। सबै सुगा हुन्। कसैलाई राम्ररी कण्ठ हुन्छ, कोही त केही पनि सम्झदैनन्, परेवाजस्तै छन्। सुगालाई सिकाइन्छ यसलाई दोहोर्याउँ। परेवाले सिक्न सक्दैन। अमरनाथमा परेवा देखाउँछन्। परेवाले केवल खबर पुर्याउँछ। सुगाले जे सुन्छ त्यसलाई रिपीट गर्छ। परेवाले रिपीट गर्न सक्दैन। यहाँ पनि यस्तै छन्। जो सुनेर रिपीट गर्न सक्दैनन् उनीहरूलाई परेवा भनिन्छ, यस समय अनुसार मानव सुगाजस्तै पनि छन् भने परेवाजस्तै पनि छन्। अहिलेका जति पनि मानिस छन्, जे बोल्छन्, त्यो कुनै कामको छैन।

बाबा रूप-वसन्त हुनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- उहाँको कुनै ठूलो रूप छैन। कसैले शिवबाबाको रूप के हो? भनेर सोध्यो भने सम्झाउनु पर्छ- शिवबाबाको रूप आत्माको जस्तै छ। जस्तो बाबा त्यस्तै बच्चा। आत्मा कुनै सानो-ठूलो हुँदैन। न बाबा नै कुनै ठूलो हुनुहुन्छ। उहाँ परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। उहाँले नै हामीलाई सम्झाउनु हुन्छ। उहाँको नाम नै हो भोलानाथ। उहाँ धेरै भोलानाथ हुनुहुन्छ। आफ्नो लागि एक कौडीको पनि इच्छा राख्नुहुन्न। बच्चाहरूले निश्चय गर्छन्- परमपिता परमात्माले यस शरीरद्वारा सम्झाउनु भएको छ। अङ्ग विना त आत्माले बोल्न सक्दैन। बाबा स्वयं बसेर सम्झाउनुहुन्छ। भन्ने पनि गरिन्छ- परमात्मा आउनुहुन्छ, उहाँको नन्दीगण पनि छ। उनीहरूले साँढे राखिदिएका छन्। जनावर त हुन सक्दैन। यस्तो त होइन, छेलाङ्ग मारेर साँडेमा चढ्नुहुन्छ। भागीरथ, भाग्यशाली रथ पनि भन्छन्। तर उहाँ पतित-पावन कसरी आउनुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। नर्कलाई स्वर्ग बनाउन अवश्य आउनुहुन्छ, त्यसैले त गाउँछन्। सुरु-सुरुमा भक्ति पनि शिवबाबाको नै गर्छन्। वास्तवमा नम्बरवन सच्चा महिमा उहाँको नै छ। अहिले त कुरुर-बिरालो आदि सबैको महिमा गर्छन्। नन्दीगण बनाउँछन्। साँढे लिएर घुम्छन्। अहिले उहाँ शिवबाबा यी नन्दीगणमा आएर तिमीहरूलाई ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ। ज्ञान दूध दिइरहनु भएको छ। उहाँको कति धेरै महिमा छ! भोलानाथ भगवान् सबैको झोली भर्नेवाला हुनुहुन्छ। शिवको अगाडि झोली भरिदिनुहोस् भन्दैनन् किनकि जान्दछन् उहाँ निराकार हुनुहुन्छ। शंकरका अगाडि झोली भर्नको लागि आउँछन्। ब्रह्मा र विष्णुको पासमा जाँदैनन्। शंकरको

पासमा जान्छन् किनकि शिव र शंकरलाई मिलाइदिएका छन्। सम्झन्छन्- शिव, शंकरको रूप हो। पूजा गर्नेले उनका बारेमा केही पनि जानेका छैनन् किनकि पहिले-पहिले जो पुजारी बनेका थिए, उनीहरूलाई केही पनि थाहा थिएन। यसैलाई भनिन्छ- आफै पूज्य देवी-देवता, आफै पुजारी। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी नै पूज्य देवी-देवता थियौं। हामी नै पुजारी बन्छौं। शिव त मूलवतनवासी हुनुहुन्छ। तर मन्दिरहरू त छन् नि। सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको पनि पार्ट छ किनकि आउँछन् नि। शिवलाई पनि आउनु पर्छ। शंकरको यहाँ काम छैन। त्रिमूर्ति मार्ग भनेर नाम पनि राख्छन्। त्रिमूर्तिको छाप पनि बनाउँछन्। त्यसमा फेरि सिंह देखाएका छन्। तल लेखिएको छ- सत्यमेव जयते। यो ठीक छ। त्यसमा शिवको नाम-निशान राखिएको छैन। जनावरको तलतिर 'सत्यमेव जयते' लेख्नु राम्रो हुँदैन। सत्य त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, जसले सच्चा कथा सुनाएर हामीलाई विजयी बनाउनुहुन्छ। सबै कुरा राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ। तिमी मास्टर ज्ञान सागर बन्छौ। जब देखि मुरली सुन्न सुरु गरियो, उहाँका सबै मुरली राख्ने हो भने एउटा धेरै भरिन्थ्यो। कति धेरै पेपर प्रयोग भइसक्यो, अझै कति प्रयोग हुन्छ। बच्चाहरूको पासमा मुरली अवश्य जान्छ। धेरै प्रति निस्कनेछन्। वृक्षको वृद्धि भइरहन्छ।

बच्चाहरूलाई थाहा छ- मायाका तुफान त धेरै आउँछन्। मुखमा मुहलरा छ भने मायाले केही गर्न सक्दैन। बाबालाई याद गर्न धेरै सहज छ। हामी आत्मा हौं, आत्माले भन्दछ- मेरो स्वधर्म शान्ति हो। हामी सबै परदेशी हौं। यो मायाको देशमा आउँछौं। एउटा गीत छ नि- ओ दूर देश के रहने वाले... सबै आत्मा दूर देशका रहनेवाला हुन्। तिमीले अहिले जानेका छौ- वास्तवमा हामी परदेशमा छौं। धेरै दूरदेशबाट आउँछौ, जसलाई निराकारी दुनियाँ भनिन्छ। दुनियाँमा त धेरै हुन्छन् नि। तिमीलाई थाहा छ- हामी सबै परदेशी हौं। भक्तिमार्गमा भक्तले भगवानको याद गर्छन्। भक्तहरूले चाहन्छन्- भगवान् आउन्। आएर के गर्ने? तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबा परमधामबाट आउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- मलाई कलियुगी पतित दुनियाँलाई पावन स्वर्ग बनाउनु छ। तिमीलाई कुनै मनुष्यले पढाइरहेको छैन। मनुष्यले न आफ्नो सद्गति गर्न सक्छ न अरुलाई दिन सक्छ। अब नाटक पूरा हुन्छ। अन्त्यमा सबै पात्रहरूलाई हाजिर हुनु छ। गीतामा पनि देखाइएको छ। केवल शिवबाबाको सट्टामा कृष्ण भगवान्वाच भनिदिएका छन्। कृष्ण पहिलो राजकुमार हुन्। सम्झन्छन्- उनले राजयोग सिकाएका थिए। तर अहिले तिमीलाई थाहा छ- राजयोग सिकाउने भोलानाथ आउनु भएको छ। गीतामा कृष्णको नाम राखेका छन्। ज्ञानका सागर बाबालाई भोलानाथ भनिन्छ। कृष्णलाई त कलंक लगाएका छन्। वास्तवमा त्यो कलंक कृष्णलाई होइन बाबालाई लगाउँछन्। पहिले दादालाई (ब्रह्मालाई) कलंक लागेको थिएन। शिवबाबा आएपछि कलंक लगाएका हुन्। चल्दा-चल्दै यात्री आएर प्रवेश गर्नुभयो तब देखि हेर कति कलंक लगाए! यो रासलीला आदि सबै खेल उहाँको हो। उहाँले नै बच्चाहरूलाई बहलाउनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी बाबा सँग मिलेका छौं। बाबाबाट हामी रत्नले झोली भर्दैछौं। शास्त्रको ज्ञानलाई रत्न भनिदैन। यो ज्ञान रत्न हो। एक-एक रत्न लाखौं रूपैयाँको छ। अहिले सबै मनुष्य एक अर्कालाई दुःख दिँदै-दिँदै पत्थरबुद्धि बनेका छन्। बाबा आएर पत्थरबुद्धिबाट पारस बुद्धि बनाइदिनुहुन्छ। कब्रिस्तानबाट परिस्तान बनिरहेको छ। यहाँ त घरी-घरी कालले खाएर कब्रिस्तानवासी बनाइदिन्छ। त्यहाँ त यस्तो हुँदैन। जसरी सर्पले पुरानो काँचुली फेरेर नयाँ लिन्छ त्यसरी नै पुरानो शरीर छोडेर नयाँ लिन्छन्। यो दृष्टान्त बाबाले अहिले दिनुहुन्छ। यसलाई फेरि संन्यासीहरूले आफ्नो काममा लगाउँछन्। यस्तो सम्झन्छन्- थोपा-थोपा सागरमा मिल्छ। कोही भन्छन्- ज्योति ज्योतिमा लीन हुन्छ। अनेक मत छन्। अहिले तिमीलाई एक मत मिल्छ। त्यसैमा चल्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले जन्म-जन्मान्तर मलाई पुकार्छौ, म एकै पटक आउँछु। तिमीहरूले धेरै पुकार्यौ- म दास तिम्रो... बाबा आएर दासीपनाबाट छुटाउनुभयो। तिमी मायाको दास बनेका छौ। बाबा आएर यसबाट मुक्त गर्नुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामीले धेरै भक्ति गर्यौं। अहिले भक्तिको फल दिन बाबा आउनु भएको छ। अब भक्तिको पार्ट पूरा भयो। ज्ञान, भक्ति त्यसपछि वैराग्य। वैराग्य पनि दुई प्रकारका छन्। ती संन्यासीहरूको घरबार छोड्ने वैराग्य हो। यो तिम्रो हो सारा पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य। यो त तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो त सबै भस्म हुनु छ। केही पनि रहने छैन। कसैको माटोमा दबिन्छ, फेरि यस्तो समयमा चोर आदि पनि आएर लुट्छन्। जस्तै हवाईजहाज गिर्यो, आगो लाग्यो भने चोर भित्र पस्छन्। वरिपरि भएकाले पनि लुट्छन्। पुलिस नआउँदासम्म समय त मिल्छ। यो विनाश हुनु नै छ। कति ठूलो सृष्टि छ। तिमीलाई थाहा छ- अमेरिका आदितिर त सुखको आडम्बर छ। क्रिश्चियनहरू पछि आएका हुन् नि। अहिले उनीहरूको सुखको पार्ट छ। तारामा, चन्द्रमामा जाने कति हिम्मत गर्छन्। सूर्यतर्फ जाँदैनन्। सम्झन्छन् सूर्यले जलाइदिन्छ। चन्द्रमामा, तारामा जमिन लिन कोसिस गर्छन्। सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी नाम सुनेका छन् त्यसैले सम्झन्छन् सायद त्यहाँ कुनै दुनियाँ छ। जापानीहरू आफूलाई

सूर्यवंशी हौं भन्छन्। कोही के हौं भन्छन्, कोही के हौं भन्छन्। अब तिमीलाई थाहा छ- वास्तवमा यहाँ सूर्यवंशी चन्द्रवंशी थियो। यो जस्तो उच्च खण्ड अरु हुनै सक्दैन। यो ड्रामा बनिबनाउ छ। यसमा सट्टा-पट्टा हुने कुनै कुरा छैन। यो त बुझ्नु पर्ने कुरा हो।

बच्चाहरू शान्तिमा बस्दा सदैव स्वधर्ममा बस्नु पर्छ। बाबालाई याद गर्नुपर्छ। शान्तिको लागि कुनै जङ्गलमा जानु पर्दैन। कोही आयो भने तिमीले सम्झाउन सक्छौ- शान्ति त गलाको हार हो, तपाईं कहाँ खोज्दै हुनुहुन्छ? आत्माले भन्दछ- शान्ति मेरो स्वधर्म हो। फेरि यहाँ शरीरमा आउनाले आवाजमा बोल्ने बन्छु। साइलेंसमा त नाटक हुँदैन। पहिले मूवी चलचित्र चल्थ्यो। सूक्ष्म वतनमा पनि मूवी हुन्छ। आवाज निस्कदैन। त्यही समयमा जे कल्प पहिले बुझेका थिए त्यही बुझेर सुनाउँछन्। कुनै नयाँ कुरा होइन। सारा ड्रामाले हामीलाई ८४ को नाच नचाउँछ। यो अनादि ड्रामा हो। सबैले शरीर लिएर आ-आफ्नो पाटो खेल्छन्। प्यारा बच्चाहरू! यो शिवबाबाले भन्दै हुनुहुन्छ। आत्माहरू संग कुरा गर्नुहुन्छ, म एकलाई याद गर। यी ब्रह्माले म एकलाई याद गर भन्दैनन्। कति रहस्यमय कुरा छ। यिनी भन्छन्- मैले पनि उहाँको याद गर्नुपर्छ। म पनि ब्रह्मपुत्रा नदी हुँ। ब्रह्मपुत्रा नदी र सागरको मेला लाग्छ। सरस्वती र सागरको मेला लाग्दैन। मेला एउटै लाग्छ। कलकतामा ब्रह्मपुत्रा नदी र सागरको संगममा धेरै ठूलो मेला लाग्छ। ब्रह्मपुत्रा पनि एक छन् र मेला पनि एकै पटक लाग्छ। त्यसरी नै यहाँ पनि मेला लाग्छ। सागर नभएको भए कहाँ मेला भनिन्थ्यो र! मम्मा जाँदा नदीहरूको मेला लाग्छ। यो मेला सागर र ब्रह्मपुत्रा नदीको संगममा लागेको हो। यो तिमी आफैं बुझ्न सक्छौ। यदि विचार सागर मन्थन गर्न सक्छौ भने विचार गर- उहाँ चैतन्य सागर हुनुहुन्छ, त्यो हो जड सागर। सबै नदीहरू सागरबाट निस्किएका हुन्। यो मंगल-मिलन हो। बाबा घरी-घरी सम्झाउँनुहुन्छ- म एकलाई याद गर। बच्चाहरूले पनि भन्छन्- बाबालाई याद गर। “बच्चे म एकलाई याद गर” यो तिमीले भन्न सक्दैनौ। बाबा यिनीद्वारा भन्न सक्नुहुन्छ- बच्चे, म एकलाई याद गर। तिमी सम्मुख बसेका छौ नि। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। यसरी तिमीले अरूलाई भन्छौ। सबैलाई भन्न छ- बाबालाई याद गरौं भने अन्त मति सौ गति हुन्छ। मृत्यु त सबैको हुनु नै छ। अहिले त के देखेका छौ र! अमेरिका आदि कति ठुला छन्। यो बम्बई आदि केही पनि रहने छैन। धेरै कम हुने छन्। अहिले त राज्य गर्नेवाला कति करोडौं छन्! त्यहाँ त सुरुमा धेरै कम हुन्छन्। पछि आइरहन्छन्। बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ- माया धेरै प्रबल छ। याद गर्न दिदैन, विघ्न ल्याइरहन्छ। बाबाबाट विमुख गर्छ। तर पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। पक्का महावीर बन्नु छ। योग यस्तो रहनु पर्छ, जसबाट मायाले कहिल्यै हल्लाउन नसकोस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो शान्त स्वधर्ममा स्थित रहनु छ। मायाबाट बच्नको लागि मौनमा रहनु छ।

२) पुरानो दुनियाँबाट बेहदको वैराग्य राख्नु छ, विनाशभन्दा पहिले नै आफ्ना सबैथोक सफल गर्नु छ।

वरदान:- लौकिकलाई अलौकिकमा परिवर्तन गरेर घरलाई मन्दिर बनाउने आकर्षणमूर्त भव प्रवृत्तिमा रहेर पनि घरको वायुमण्डललाई यस्तो बनाऊ, जसमा कुनै पनि लौकिकता नहोस्। जो कोही आउँदा पनि अनुभव गरून्- यो अलौकिक हो, लौकिक होइन। यो साधारण घर होइन, मन्दिर हो। यो हो पवित्र प्रवृत्तिवालाको सेवाको प्रत्यक्ष स्वरूप। स्थानले पनि सेवा गरोस्, वायुमण्डलले पनि सेवा गरोस्। जस्तै मन्दिरको वायुमण्डलले सबैलाई आकर्षित गर्छ, त्यस्तै तिम्रो घरबाट पवित्रताको सुगन्ध आएमा त्यो सुगन्ध स्वतः चारैतिर फैलिन्छ र सबैलाई आकर्षित गर्छ।

स्लोगन:- मन-बुद्धिलाई दृढताद्वारा एकाग्र गरेर कमजोरीहरूलाई भस्म गरिदेऊ, तब भनिन्छ सच्चा योगी।